

Οικουμενικός Πατριάρχης: Ο Δημήτριος Φραγκόπουλος είναι Σύμβολον διά την καθ' ημάς παιδείαν

/ [Πεμπτούσια](#)

Για την προσωπικότητα και την προσφορά του αιμνήστου Διδασκάλου του Γένους, καθηγητού Δημητρίου Φραγκοπούλου μίλησε ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος στο φιλολογικό μνημόσυνο που πραγματοποιήθηκε το απόγευμα της Τρίτης 19 Δεκεμβρίου στο Συναγώνισιο Μέγαρο του Γενικού Προξενείου της

Σε

έντονα φορτισμένη συγκινησιακά ατμόσφαιρα, παρουσία του Γενικού Προξένου της Ελλάδος στην Πόλη, Πρέσβη Ευαγγέλου Σέκερη, εκπαιδευτικών των Ομογενειακών

σχολείων και πλήθους κόσμου, ο Οικουμενικός Πατριάρχης χαρακτήρισε τον προσφάτως εκλιπόντα ως Σύμβολο. «Σύμβολον διά την καθ' ημάς παιδείαν. Διά την συμβολήν του εις την κοινήν υπόθεσιν της οργανώσεως και επιβιώσεως της Ομογενείας. Δεν εκάμφθη, δεν ελιποψύχησε, δεν μετώκησεν, αλλά έμεινεν επί των επάλξεων. Τελικώς, όταν ο άνθρωπος είναι δοσμένος ολοκληρωτικώς εις το έργον του και εις το καθήκον, όσον περισσότερον αγωνίζεται και επιμένει, τόσον δημιουργικώτερος καθίσταται. Ο Δημήτριος Φραγκόπουλος εβίωσεν εκ των έσω τας περιπετείας της παιδείας μας κατά τας τελευταίας δυσκόλους δεκαετίας. Το όνομά του είναι αρρήκτως συνδεδεμένον με την ιστορίαν των εκπαιδευτικών πραγμάτων παρ' ημίν, με το χθες και το σήμερα της παιδείας. Εις την προσωπικότητα και το ήθος του, εις τας ιδέας και τα οράματά του, εμπεριέχεται όμως και το αύριον διά την εκπαίδευσιν ενταύθα, το μέλλον της ως λειτουργίας διαμορφώσεως και διασώσεως της ταυτότητός μας», τόνισε, ενώ σε άλλο σημείο της ομιλίας του σημείωσε: «Αι εκδηλώσεις σεβασμού και αγάπης προς το πρόσωπον του Δημητρίου Φραγκοπούλου καταδεικνύουν ότι υπήρξε πραγματικός “δάσκαλος”. Πράγματι, η διδασκαλία του και τα λόγια του ήσαν κατάθεσις ψυχής. Ήτο “ο δάσκαλος” μέσα και έξω από την τάξιν και το σχολείον. Εις το φωτεινόν πρόσωπόν του έλαμπεν η βαθεία αγάπη διά τους μαθητάς, εφείνετο καθαρώς η αγωνία του διά την μόρφωσιν και το μέλλον των».

Καταλήγοντας, ο Οικουμενικός Πατριάρχης, αναφέρθηκε στην κληρονομιά του αειμνήστου Δημητρίου Φραγκοπούλου. «Ως «Διδάσκαλος του Γένους» της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας, ο Δημήτριος Φραγκόπουλος παρέμεινε «δάσκαλος» θυσιαστικός, ανθρώπινος, προσηνής. Αυτήν την πολύτιμον κληρονομίαν, αυτό το πνεύμα ελευθερίας και παιδείας, οφείλομεν να διαφυλάξωμεν ως κόρην οφθαλμού. Η ελευθερία είναι δέσμευσις και χρέος, κατά το Καντιανόν «Δύνασαι διότι οφείλεις». Αυτή είναι η ιδιογράφος διαθήκη του Δημητρίου Φραγκοπούλου. Αυτή είναι η αγαθουργός παρακαταθήκη των διδασκάλων μας, οι οποίοι υπηρέτησαν με αυτοθυσίαν και όραμα το γένος και την παιδείαν του, τον τρόπον του βίου της Ρωμοσύνης».

Στην εκδήλωση εκ των βασικών ομιλητών ήταν ο Μητροπολίτης Γέρων Δέρκων Απόστολος ο οποίος αναφερόμενος στην προσωπικότητα του εκλιπόντος τόνισε ότι καίτοι έδρασε σε χαλεπούς καιρούς είχε σχέδια για το μέλλον, δεν μεμψιμοιρούσε, δεν έχασε ποτέ την ελπίδα του. «Ήταν οραματιστής. Δεν θριαμβολόγησε ποτέ για τους ενδόξους προγόνους μας και τους αείμνηστους προαπελθόντας, αλλά έπραξε έργα αντάξια αυτών. Είχε και σχέδιο και όραμα. Η

βιοτή του, η δράση του και τα κείμενά του, μνήμη των παραδόσεων του τόπου μας, το αποδεικνύουν. Πίστευε απόλυτα στην Ρωμιοσύνη της Πόλης».

«Ο Δημήτρης Φραγκόπουλος», είπε σε άλλο σημείο της ομιλίας του ο Μητροπολίτης Γέρων Δέρκων, «όντως επιβεβαίωσε, κατά τα 23 σχεδόν χρόνια που μεσολάβησαν από τη συνταξιοδότηση μέχρι τον θάνατό του, αυτό που ο ίδιος ταπεινά ανέφερε κατά την ημέρα της αφυπηρεσίας του από τα σχολεία. “Νιώθω σαν να αρχίζω και πάλι από την αρχή”. Όντως, η μετέπειτα πορεία του με την εμπειρία πλέον των ετών ανέδειξε τον Φραγκόπουλο, ως σημείο αναφοράς για την Πόλη μας σε όλα τα θέματα της Ομογένειας. Κατά το διάστημα αυτό υπήρξε το σημείο αναφοράς όλων των Ελλήνων, των εντός και των εκτός. Με τις πολυάριθμες εκπομπές της ελληνικής τηλεόρασης έγινε γνωστός στο πανελλήνιο και δι’ αυτού πολλοί έγιναν κοινωνοί των ζητημάτων της Ομογένειας. Δεν υπήρχε περίπτωση να επισκεφτεί την Πόλη κάποιος ευαισθητοποιημένος στα θέματα της Ρωμιοσύνης και να μη θελήσει να γνωρίσει από κοντά τον Φραγκόπουλο. Οι εύστοχες παρεμβάσεις του, οι τεκμηριωμένες θέσεις του, οι προτάσεις του, μέρος των οποίων ευτυχώς πρόλαβε να ζήσει την υλοποίησή τους, και κυρίως ο βίος του, τον κατατάσσουν στο πάνθεο των σοφών διδασκάλων του Ζωγραφείου, της

Ομογένειας και της Πόλης. Σεμνός και ταπεινόφρων, ουμανιστής, πνευματώδης, δεν πρόβαλε ποτέ τον εαυτό του. Ευτυχώς πρόλαβε και είδε να υλοποιούνται κάποιες από τις προσδοκίες του και τα οράματά του. Πολλές περιμένουν ακόμη».